

Sygn. akt III AUa 933/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górka (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Karolina Popowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r. w Szczecinie

sprawy E. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 lipca 2013 r. sygn. akt VI U 2674/12

oddala apelację.

SSO del. Beata Górka SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 933/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku E. G. z 2 marca 2012 r., przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury o symbolu (...) w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości świadczenia w części socjalnej przyjęto kwotę bazową obowiązującą od 1 marca 2012 r., tj. 2.974,69 zł, natomiast do obliczenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe – podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury w wysokości uwzględniającej waloryzację od 1 marca 2012 r., tj. 3.510,36 zł.

W odwołaniu od tej decyzji E. G. podniósł, że organ rentowy błędnie wyliczył wysokość jego emerytury zaniżając ją o ok. 51,72 zł. Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez właściwe obliczenie należnego do wypłaty świadczenia, które powinno wynosić 2.129,64 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. Organ rentowy podniósł, że kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej jako „ustawa emerytalna”) przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej późnej ustalonej emerytury.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie E. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z 21 maja 2009 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od dnia 1 marca 2009 r. emeryturę w wieku obniżonym na podstawie art. 29 ust 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvpw) wyniósł 121,11%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wvpw 121,11% przez kwotę bazową 2.578,26 zł wyniosła 3.122,53 zł. Wysokość świadczenia wyliczono na kwotę 2.097,71 zł (2.058,89+38,82).

W dniu 2 marca 2012 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym zaświadczenie o osiągniętym przychodzie za 2011 r. w celu „naliczenia stażu za II i III kwartał 2011 r.”. Jednocześnie E. G. wniósł o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej, w związku z upływem 30 miesięcy zatrudnienia po przyznaniu emerytury. Decyzją z dnia 23 marca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał zmiany stażu pracy ubezpieczonego przez doliczenie okresu składkowego od 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Następnie decyzją z dnia 26 kwietnia 2012 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę ((...)) w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, od dnia 1 marca 2012 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru. Nowy wvpw wyniósł 122,61%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wvpw 122,61% przez kwotę bazową 2.578,26 zł wyniosła 3.161,20 zł. A wysokość świadczenia brutto wyliczono na kwotę 2.508 złotych. Ponadto postanowieniem z dnia 13 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych z urzędu sportował oczywistą pomyłkę w decyzji z 23 marca 2012 r. w części III dotyczącej obliczenia wysokości emerytury poprzez zastosowanie do wyliczenia zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie rolne za 23 kwartałów kwoty najniższej emerytury obowiązującej na dzień 29 lutego 2012 r., tj. 728,18 zł zamiast kwoty 799,18 zł, co spowodowało błędne obliczenie zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie rolne i tym samym mylne wyliczenie całego świadczenia. Organ zaznaczył przy tym, iż pomimo zaistniałego błędu, emerytura faktycznie wypłacana była w prawidłowej wysokości.

Decyzjami z dnia 14 grudnia 2010 r., 10 lutego 2011 r., 21 kwietnia 2011 r., 9 września 2011 r., 23 marca 2012 r. oraz 14 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przeliczał wysokość emerytury ubezpieczonego, uwzględniając w wymiarze świadczenia kolejne okresy zatrudnienia E. G.. Decyzjami z dnia 15 marca 2010 r. świadczenie również waloryzowano corocznie łącznie z ostatnią waloryzacją kwotową.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione. Miał przy tym na względzie, że istotą sporu w było żądanie przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej także w części stażowej. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że wysokość emerytury zależy od dwóch elementów: części stałej (socjalnej) świadczenia, tj. 24 % kwoty bazowej oraz części indywidualnej, zależnej od lat okresów ubezpieczenia (składkowych i nieskładkowych) i dochodów z określonego okresu ubezpieczenia (podstawa wymiaru). Każdy z tych elementów ustalany jest samoistnie, na określonych przepisami zasadach. Zasady obowiązujące przy ustalaniu jednego z tych elementów nie mogą być przenoszone do ustalania innego elementu.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury do osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy stanowi:

1. podstawa wymiaru renty – w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
2. podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Stosownie natomiast do ust. 2 art. 21, przepis ust. 1 pkt 1 art. 21 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1. emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury,
2. renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

W oparciu o powyższe przepisy sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że zasadą jest przyjęcie podstawy wymiaru poprzedniego świadczenia przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury. Nie można ustalać emerytowi wysokości podstawy wymiaru emerytury na nowo (w przeciwieństwie do przejścia rencisty na emeryturę). Dla emeryta w wieku obniżonym podstawę wymiaru emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego stanowi podstawa wymiaru nabytego już świadczenia w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1 w związku z ust. 1 pkt 1). Ponadto stanowiąca element ustalenia podstawy wymiaru emerytury kwota bazowa jest kwotą obowiązującą w czasie ustalenia prawa do emerytury wcześniej przyznanej. Kwestia zastosowania określonej kwoty bazowej przy obliczaniu wysokości emerytury została uregulowana w przepisie art. 53 ustawy emerytalnej. Zgodnie z ust. 3 i 4 tego przepisu emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Art. 53 ust. 3 stanowi, iż przy obliczaniu emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawnej renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury – stosuje się kwotę bazową ostatnio (tj. pierwotnie) przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury. W ust. 4 wskazano, że powyższego przepisu nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Inaczej rzecz ujmując, w przypadku przepracowania 30 miesięcy po nabyciu uprawnień do świadczenia, przy obliczaniu emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawnej emerytury, przyjmuje się aktualną kwotę bazową ale tylko do wyliczenia części socjalnej.

Sąd Okręgowy na poparcie swojego stanowiska wskazał na pogląd wyrażony w uchwale 7 sędziów z dnia 10 września 2009 r. (sygn. akt I UZP 6/09), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 tej ustawy). Ponadto o zgodności z Konstytucją RP przepisów art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 24 kwietnia 2006 r., (sygn. P 9/05, OTK-A 2006/4/46).

Sąd pierwszej instancji uznał, że skoro po uzyskaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku E. G. kontynuował zatrudnienie przez okres co najmniej 30 miesięcy, to nabył możliwość ustalenia części socjalnej emerytury od kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznawania powszechnej emerytury, przy spełnieniu przesłanek ustawowych, tj. osiągnięcia wieku emerytalnego - 65 roku życia oraz złożenia wniosku o emeryturę. Słusznie więc organ rentowy odmówił ustalenia części stażowej z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej. Zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy

w sposób prawidłowy ustalił wysokość emerytury ubezpieczonego i odmówił zastosowania nowej kwoty bazowej do części stażowej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, który wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nakazanie organowi rentowemu ponownego przeliczenia części socjalnej świadczenia w taki sposób, aby wnioskodawca otrzymał wcześniej przyznaną waloryzację w pełnej wysokości, którą organ rentowy zaniżył o 51,72 zł miesięcznie. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Ponadto E. G. domaga się zwrócenia się do Sądu Najwyższego lub Trybunału Konstytucyjnego o jednoznaczną odpowiedź na pytanie, „czy w Rzeczypospolitej Polskiej jest zgodne z prawem pozbawienie emeryta przez organ przyznający świadczenie jakim jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, części nabytego świadczenia w ramach waloryzacji świadczenia emerytalnego?”.

Ubezpieczony zarzucił sądowi pierwszej instancji obrazę przepisów prawa polegającą na:

- bezpodstawnym przyjęciu, że organ rentowy miał podstawy prawne do wyliczenia świadczenia w taki sposób, że mógł pozbawić wnioskodawcę części już nabytego świadczenia poprzez waloryzację;
- nie dokładnej analizie wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach sprawy,
- złamaniu zasady sprawiedliwości społecznej,
- nie uwzględnieniu słusznego interesu obywatela,
- całkowitym przyjęciu przez sąd argumentów strony pozwanej, czyli ZUS.

Zdaniem E. G. sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że istotą sporu było żądanie przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej także w części stażowej oraz że przeliczenie emerytury według nowej kwoty bazowej tylko co do części socjalnej pozbawiło go części nabytych już waloryzacji. Sąd Okręgowy uznał też błędnie, że ubezpieczony zakwestionował przyjętą zasadę, która pozbawiła go części nabytych waloryzacji przez przeliczenie tylko części socjalnej według nowej kwoty bazowej, a części stażowej według innego systemu.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że w odwołaniu od decyzji z dnia 26 kwietnia 2012 r. E. G. domagał się przede wszystkim takiego wyliczenia świadczenia, aby nie pozbawiało go części świadczenia nabytego w postaci waloryzacji świadczenia do 1 marca 2013 r. włącznie, tj. kwoty 51,72 zł miesięcznie. Ubezpieczony dziwi się też, że organ rentowy i sąd posługują się terminami (...) i (...), które nie występują w żadnym akcie prawnym i nie wie na podstawie jakiego aktu prawnego przyznawana jest emerytura typu (...) i (...).

E. G. uważa, że dotychczas nie uzyskał też odpowiedzi na pytanie zadawane w kolejnych pismach procesowych, dlaczego podczas każdorazowej waloryzacji w decyzji o przyznaniu świadczenia podawano zwaloryzowaną podstawę wymiaru, ale nie stosowano jej do wyliczenia świadczenia przy waloryzacji, ale stosowano pierwotną podstawę wymiaru, aż do momentu przeliczenia emerytury według nowej kwoty bazowej, co w konsekwencji spowodowało pozbawienie ubezpieczonego części wcześniej otrzymanej waloryzacji świadczenia.

Zdaniem E. G. w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy błędnie wskazał co było istotą sporu. Tymczasem ubezpieczony nie domaga się ustalenia podstawy wymiaru na nowo, ale takiego przeliczenia świadczenia w części stażowej, aby nie był pozbawiony części świadczenia już nabytego w ramach waloryzacji. Sprawa przeliczania całego świadczenia według nowej kwoty bazowej nie jest w ocenie skarżącego bez znaczenia, ale miała dla niego znaczenie drugorzędne.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczonego organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości.

W piśmie procesowym z dnia 25 marca 2014 r. E. G. sprecyzował, że wnosi o stwierdzenie, że niedopuszczalne jest pozbawienie emeryta świadczenia nabytego w postaci corocznej waloryzacji tego świadczenia, ani jego części przy przeliczaniu świadczenia według nowej kwoty bazowej po przepracowaniu przez emeryta co najmniej 30 miesięcy po

przyznaniu świadczenia. Ponadto ubezpieczony wniósł o przeliczenie części socjalnej świadczenia w taki sposób, aby otrzymał wcześniej przyznaną waloryzację w pełnej wysokości, którą organ rentowy zaniżył o 51,72 zł miesięcznie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja E. G. okazała się nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy bardzo szczegółowo odniósł się do spornej materii i zasadnie wskazał, że przy obliczaniu wysokości należnego emerytowi świadczenia bierze się pod uwagę kilka elementów; zarówno kwestie części socjalnej, kwestii składkowych i podstawę wymiaru. Każdy z tych elementów ma przypisane w odpowiednich przepisach ustawy emerytalnej zasady, w oparciu o które ustala się ich wysokość. Sąd pierwszej instancji jednoznacznie wyjaśnił, że zasady dotyczące obliczania jednego elementu nie mogą być stosowane do ustalania drugiego elementu. W związku z tym Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że sam fakt dopracowania określonego okresu (30 miesięcy) może wpływać tylko i wyłącznie na przeliczenie części socjalnej świadczenia. Nie można przenosić zasad dotyczących ustalania części socjalnej do części stażowej.

Bezspornym w sprawie jest, że ubezpieczony nabył prawo do tzw. wcześniejszej emerytury (symbol świadczenia (...)) na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej od dnia 1 marca 2009 r. (k. 87 pliku akt rentowych) przy uwzględnieniu przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Do obliczenia podstawy wymiaru przyjęto kwotę bazową wynoszącą 3.122,53 zł. Już jako emeryt E. G. kontynuował zatrudnienie i w 2010 roku po raz pierwszy wystąpił o ponowne ustalenie prawa do emerytury w związku z przepracowaniem dodatkowego okresu. W dniu 5 marca 2010 r. organ rentowy przeliczył E. G. świadczenie od 1 lutego 2010 r. (k. 159 pliku akt rentowych) przyjmując identyczną jak w pierwszej decyzji kwotę bazową - 3.122,53 zł. Zarazem podstawa wymiaru świadczenia uległa zwiększeniu w wyniku waloryzacji i wynosiła 3.266,79 zł. Wraz z kontynuacją stosunku pracy ponownie dochodziło do przeliczenia wcześniejszej emerytury z uwzględnieniem uzyskiwanych dochodów.

Ponieważ E. G. wszedł w powszechny wiek emerytalny, decyzją z dnia 26 kwietnia 2012 r. (k. 271 pliku akt rentowych) organ rentowy z urzędu przyznał ubezpieczonemu emeryturę (symbol świadczenia (...)) na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej od dnia 1 marca 2012 r. Do obliczenia świadczenia przyjęto nową kwotę bazową w wysokości 2.578,26 zł, tj. kwota obowiązująca w dniu nabycia prawa do drugiej emerytury. Zastosowano przy tym regulację wynikającą z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej.

Jak trafnie wskazał to Sąd Okręgowy, rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależało od prawidłowej wykładni normy zawartej w art. 53 ustawy emerytalnej, zgodnie z którą wysokość świadczenia emerytalnego oblicza się co do zasady, jako sumę:

- 1) 24% kwoty bazowej,
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

Dodany od dnia 1 lipca 2004 roku do art. 53 ustęp 3 stanowi, że przy obliczaniu emerytury - której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawniej emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1) - stosuje się kwotę bazową ostatnio (czyli pierwotnie) przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury. Aktualną kwotę bazową przyjmuje się tylko wtedy, gdy zainteresowany - po nabyciu uprawnień do świadczenia (tj. emerytury), której podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury - podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4).

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że zgodnie z powyższym przepisem emerytura składa się z dwóch części tzw. socjalnej (24 % kwoty bazowej) i stażowej (odpowiednio po 1,3 % i 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów

składkowych i nieskładkowych). Przepis ten nie dotyczy zasad ustalania podstawy wymiaru świadczenia, bowiem te regulowane są w art. od 15 do 23 ustawy, przy czym art. 21 odnosi się do ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która korzysta już z prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Biorąc z kolei pod uwagę, że wnioskodawca mógł uprzednio pobierać tzw. emeryturę wcześniejszą, ustawodawca przewidział możliwość ustalenia podstawy wymiaru emerytury w wysokości podstawy pierwszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy).

Potwierdzeniem prawidłowości zasad stosowanych przez sądy ubezpieczeń społecznych jest uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r. (sygn. I UZP 6/09, OSNP 2010/5-6/72), która jednoznacznie wskazuje, że kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury. Również sformułowanie, że „emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru” prowadzi do podobnego wniosku. W części stażowej czynności rachunkowych się bowiem nie dokonuje, albowiem tę stanowią odpowiednie do posiadanych okresów składkowych i nieskładkowych procenty zwaloryzowanej podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury (tak w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 r., sygn. II UK 397/09, LEX nr 611419). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone w ugruntowanej już linii orzeczniczej.

W związku z tym zwrócić się z zapytaniem do Sądu Najwyższego, jak o to wnioskował ubezpieczony, było bezprzedmiotowe, bowiem podejmując uchwałę Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał jakie ma stanowisko, co do problemu podnoszonego w obecnym procesie. Sąd drugiej instancji nie dostrzega też potrzeby zwracania się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem o zgodność wspomnianych przepisów z ustawą zasadniczą, bowiem ich konstytucyjność nie budzi wątpliwości.

Sąd Apelacyjny na koniec pragnie wyjaśnić, że E. G. błędnie wywodzi w apelacji, że w jego przypadku doszło do nabycia „części świadczenia poprzez jego waloryzację”, które to następnie prawo nabyte zostało mu odebrane. Coroczna waloryzacja emerytur, rent i innych świadczeń oraz dodatków następuje na podstawie przepisów ustawy emerytalnej, przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji ogłaszanego każdorazowo komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej (ostatni z dnia 11 lutego 2014 r., Monitor Polski z 2014 r. poz. 150). Wypłacane świadczenia waloryzowane są poprzez ich pomnożenie (w wysokości przysługującej na dzień 28 lutego danego roku) przez wskaźnik waloryzacji. Na tej zasadzie E. G. corocznie waloryzowano wysokość wcześniejszej emerytury (...). Z chwilą nabycia uprawnień do emerytury w wieku powszechnym (...), to właśnie to świadczenie zaczęło podlegać waloryzacji. Z dniem 1 marca 2012 r. ubezpieczony nie utracił żadnego prawa (emerytura jako świadczenie została mu przyznana tylko raz w 2009 r.), a jedynie uległo przekształceniu w emeryturę w wieku powszechnym, choć obliczoną w sposób autonomiczny. Emerytura (...) obliczona na dzień 1 marca 2012 r. wynosiła 2.478,72 zł (k. 263 pliku akt rentowych), była zatem niższa od obecnie wypłacanej emerytury (...) (k. 271 pliku akt rentowych), która na dzień 1 marca 2012 r. wynosiła 2.508,39 zł.

Mając na względzie, że stan faktyczny był jednoznaczny, a Sąd Okręgowy zastosował odpowiednie przepisy i dokonał właściwej ich wykładni, apelacja zaś nie zdołała podważyć słusznych ustaleń Sądu Okręgowego, sąd drugiej instancji uznał apelację za nieuzasadnioną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją.

Del. SSO Beata Górńska SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka Szkibiel